

מתකלא

The objective of this module is to develop a basic understanding of this fundamental concept.

Sources:

1. Safra de Tsniusa - Septimus.pdf

שיעור בעניין המתקלא

ספרא דצניעותא עם ביאור ספטימוס

2. Handout:

Rav Tsadok's explanation of Olam Hatohu- The world pre-Matkela: Extremes with no balance.
This is the reality of Luchos Harishonos and therefore they were broken.

ספרא דצניעותא - פרק ראשון

ספר דבר צדק - פרשת אחרי מות אות ז

ספר ליקוטי אמרים - אות טז

ספר פרי צדיק פרשת ויקרא - אות ז

3. Afikei Yam.pdf (R Yitzchok Isaac Haver)

Matan Torah's goal: To achieve balance and harmony, the *Matkela*, in our life.

4. Zohar - Teomim

The Zodiac Sign of Sivan (*Gemini*) and the *Matkela*

ספרא דשקל במתකלא. כל האצילות תולה במשכולת בכפ' מאזנים, כמ"ש **במ"י** בספר וספר וסיפור, שהן חב"ד. והם שלוש אמות א"מ"ש,

◆ שערī חכמה ◆

ספרא דשקל במתתקלא. מפרש דספרא קאי על אצילות, וכמשנ"ת לעיל איך כל האצילות שהוא חכמה מרמז בספרא. ועפ"ז מפרש והולך, בספרא דשקל במתתקלא פירושו שבָּל האצילות תולה במשכולת בכפ' מאזנים. כלומר, כמו שבמשכולת יש ב' כפות ימין ושמאל, ועמוד באמצעות שנותן קיום למציאות לב' הcptות שיעשו את פועלתן ע"י שהם תלויים בו, כך עניינו של עולם האצילות הוא ב' מידות, ב' הנהגות, חסד ודין, ב' קוין ימין ושמאל, וקו אמצעי שנותן קיום למציאות לב' הקוין דחסד ודין, כדוגמת עמוד השדרה שבמאזנים. וכמ"ש **במ"י** (פ"א מ"א) [וברא את עולמו בשלשה ספריים], בספר וספר וסיפור, שהן חב"ד. הרי שנtabאר בזה מהו אופן התיקון של עולם האצילות. וזהו כוונת התנא ברא את עולמו, דהינו את עולם האצילות, בספר וספר וסיפור, וככפי שנtabאר לעיל שהם מורים על ג' הספירות המתגלוות בעולם שהם חכמה בינה ודעת. וסדר עמידתן הוא בסוד תלת קוין, ימין שמאל אמצע, באופן שהנהגת החב"ד הוא כדוגמת המשkolot, כי חכמה בימין מدت החסד, בח"י כף ימין, בינה בשמאלי מדת הדין, בח"י כף שמאל, ושניהם נכללים בדעת שהוא מדת הרחמים, בח"י לשון חוק מכויע בינם, והוא העמוד והשדרה שבו תלויים ב' הcptות. ובזה מובנים דברי התנא דהכא שעולם האצילות [שנמשל בספר כנז' לעיל] נעשה ונתקן בסוד המשkolot, וזהו ספרא דשקל במתתקלא.

עתה הולך ומבהיר, סדר בנין העולם בסוד המתתקלא אינו רק באצילות, אלא כך הוא בכל חלקי העולם, ולזה מפרש כיצד שאר חלקי העולם מקבלים לג' בחינות דחב"ד, שהם ב' הבהיר הנז' בימין ושמאל, והשלישי מכירע בינם ומקיים אותם. ותחילה מבואר זאת ביחס ליסודות [אויר מים אש]. זה אומר והם מתחלקים לשולש אמות א"מ"ש [אויר מים אש] ג', והחלוקת היא באופן זה, חכמה נגד מים בקוו ימין, והוא הספר הראשון,

◆ מקורות וביאורים ◆

כ. והטעם שנקרים אמות, עיין מש"כ רבינו בתז"ח (דף י"ט סוע"ד) דלפי שהם יוצא הכל והם כלל הכל, לנכון קורא לג' א"מ"ש אמות, והם באימה עילאה. ומבהיר שם היכן מצינו שהם כלל הכל

חכמה מים, בינה אש, ודעת במקום הכתיר אויר, רוח מרוח. כמ"ש (שם) שתים רוח מרוח, שלוש מים מרוח, ארבע אש ממים, והן חב"ד*. ואמר שם שלוש אמות אמ"ש יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חוק מכריע בינהם,

• עשרי חכמה 3 •

בינה כנגד אש בשמאלי, והוא הספר השני, ודעת במקום הכתיר כנגד אויר במאצלע, והוא הספר, **cmbri לעיל נא.** ועל הכתיר הזה אמר בספר יצירה פ"א משנה י" שהוא רוח מרוח. פירושו, שבמשנה ט' כתוב עשר ספריות אלקים חיים, וביאר דזה קאי על עתיק הנמשל לרוח, והוא משל לנפה בלימה. וכתב שם רבינו, עכשו הוא מפרש סדרן של ע"ס. אחת, רוח שמנפח בזוכחות לעשות ממוני כל, והוא ע"י שמנפח הרוח מפיו לכל, שתחילת הרוח בקרבו ואח"כ יוצא מפיו ומתחלך לרוח הכלול מים ואש, רטיבות וחמיות, ועתיק נמשל לרוח הראשון שבקרבו. וזה מש"כ אחת רוח אלקים חיים, נגד עתיק, והוא שלב א' שבשבעית הכלוי ע"י הנפיה. רוח שמנפח מן הרוח שבפיו של האדם הנופח, שהוא המשך וההתפשטות הרוח שבקרבו, וכן הוא א"א המתפשט מעתיק, וכמ"ש (שם) שתים, רוח מרוח. ובמשנה י"א כתוב, שלוש, מים מרוח, והוא המים מהרוח הנ"ל, שהוא חכמה מא"א. ובמשנה י"ב כתוב, ארבע, אש ממים, בינה שהיא חי בא"ה נ"ל, מהכמה. והן חב"ד, כי דעת במקום הכתיר נ"ל. הרי שנתבאר בה אריך ג' יסודות אמ"ש מושרים בבניין האצילות בסוד חב"ד.

הרי שנתבאר בזה כיצד ג' היסודות אמ"ש הן נגד חב"ד, עתה מבואר איך הוא בהנחת העולם. ואמר שם בספר יצירה (פ"ב מ"א), שלוש אמות אמ"ש, יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חוק מכריע בינהם. ויד"ל כי ב' הפתות

מקורות וניאורים

כי אין דבר בעולם שנה נפש, אף במזלות וכוכבים, שאין מרכיבים מג' אלו, עכ"ד.

כא. וענין הכתיר הוא, כי הכתיר הוא הספירה העליונה מעלה חו"ב, אמן לפעמים אין מונין אותו, ובמקרה מונין את הדעת. ואף שאין כאן מקום ביאורו, אולם רק נאמר שהצד השווה ביניהם הוא ששתיים עומדים בקו האמצעי שענינו

נו', והארץ הוא מים, בחי' מים. הענין יובן ע"פ מש"כ ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבוניה, ודדו"ק]. וכן אדם יש ראש בטן גואה, ראש מאש, בטן ממים, גואה מروح עיי"ש. עוד כתוב שם (דף כ' ע"ד), שנקרים אמות ע"ש שהם מאיימת עלאה אם כל חי וכו', והכל יצאו מאמ"ש, והם ג' מוחין דז"א המתפשטים בכל גופא דז"א, ולכן נקראו אמות. וכן הם בכללם,

ו"ל ג' קיון חסיד דין ורחמים, שהן השלשה ספרים שנפתחין בר"ה. מים

• ענין שער חכמה •

והלשן חוק הם בסוד ג' קיון, שהם ג' הנהגות הכלולות בעולם. וזה סדרן, חמר כף זכות, דין כף חובה, ורחמים לשון חוק מカリע בנתים. שהן השלשה ספרים שנפתחין בר"ה. לפי שראש השנה שבו ה' ספרים נפתחים, הוא יום בריאת העולם שנברא בספר וספר וסיפור, והם ג' הנהגות חסד דין ורחמים, כנ"ל בס"י. וזו כוונת חז"ל (ר"ה ט"ז ע"ב) במ"ש שא' ספרים נפתחים בר"ה, ספרן של צדיקים רשעים ובינוין, פירוש שהעולם נברא בסוד ג' ספרים אלו שהם בחינת ג' הנהגות חד"ר כב. וג' הנהגות אלו מקבילות לג' היסודות

• מקורות וביאורים •

אחד לשני. אמן לאור מ"ש כאן ורבינו שהג' ספרים הם בחיי חד"ר, הרי שבזה למדנו שא' הספרים הם ג' פרטים מתרוצ' הנהגה אחת כוללת, וכפי שסביר באסמן שאין העולם יכול להתקיים בחסיד בלבד או בדיון בלבד, אלא בתכללות שניהם, חסד ודין, בסוד הנהגת הרחמים, וכמאמ' ז"ל ראה שאין העולם מתקיים, שיתףכו. ומעתה כוונת הגם' היא, שכמו שבריאת העולם הייתה ע"י ג' בחינות חד"ר כאחד, כך חוזר הדבר בכל ראש השנה, וזאת מכיוון שהוא יום בריאת העולם וסדר הבריאה חוזר על עצמו כnodus, וא"כ שוב מתעוררים ג' הנהגות חד"ר. וזהו המכוון בדברי הגם' שא' ספרים נפתחים, כי ספרן של צדיקים היינו מدت החסד, שבו הקב"ה מטיב ומשפיע לצדיקים, ספרן של רשעים היינו מדת הדין, כי בו הוא מעוניין את הרשעים, וספרן של בינוין היינו מדת הרחמים, שהוא מוצע בין חסד ודין, כמו הבינוין שהוא מוצע בין צדיק ורשע. נמצא, שהג' ספרים אינם נפרדים כל אחד לעצמו, אלא כולם יוצרים מציאות אחת של בריאת העולם והנהגתו, וזה בלי זה לא

להカリע בין ימין ושמאל, אלא שכתר הוא בסוד המכריע מעל חו"ב בשורש, ודעת הוא המכריע תחתם בבחוי הכלולות, והוא סוד התפשטות הכתיר תחת חו"ב, ויבואר עוד במק"א. וכי זהה ע"מ להבין מ"ש שדעת במקומ הכתיר.

כב. וככ' רבינו בס"י פ"א מ"א (דף ד ע"ז). ויסוד הדברים כבר נתבאר בראשונים, עיין פירוש הראב"ד לספר יצירה פ"ג מ"א ורבינו בבחוי שמות ל"ב ל"ב. עוד ראיתי מובא בשם הרקאנטי, שלשה ספרים נפתחים הם נגד אברהם יצחק ויעקב. ולפי כל הנז' אני שפיר, כי הספרים מורים על ג' הנהגות העולם חד"ר, מדותיהם של האבות הקדושים.

ועפ"י דברי רבינו כאן, עניין ג' הספרים הנז' גם' בא לכל הבנה חדשה למורי, ולא כפניות הסוגיא. כי בפשטות כוונת הגם' לומר שיש שלשה מיני בנ"א הנדונים בר"ה, צדיקים רשעים ובינוין, וכל אחד מהם נדון בפני עצמו, באופן שהצדיק נדון לחים, הרשע נדון למותה, והבינווני תלוי ועומד וכו'. ולפ"ז נמצא שיש שלשה מיני דין, ואין שייכות בין

חסר, אש גבורה, אויר ממוגן בין חום לקור מכריע בינהים. ועי"ז נתקיים העולם, כמ"ש בזוהר בראשית דף י"ד ע"א בעובדא דבראשית הוה מחלוקת

ע שער חכמה ♦

באופן זה, מים נגד חסר, אש נגד גבורה, ואויר ממוגן בין חום לקור מכריע בינהים, כי אויר כלול משניהם לפי שהוא חם ולח כי, וככל מכריע שצרייך להיות כלול משניהם, וכמ"ש רביינו בסמור ולקמן פ"ג ד"ה אתפסת (דף מג ע"ג) ובהרבה מקומות. ובזה נתבאר איך ג' היסודות מקבילות לחב"ד. נמצוא, שהעולם נברא בספר וספר וסיפור שהם חב"ד, שבנהגה הם חסד דין ורוחמים, וביסודותם הם מים אש ואויר. ועי"ז היינו ע"י הכה המכריע בין חסד ודין שהוא המתמלא נתקיים העולם, כמ"ש בזוהר בראשית דף (י"ד) [י"ז] ע"א, בעובדא דבראשית הוה מחלוקת שמאלא בימינא כו', עמודא אמרצעיתא דאייהו יומ תלייהו ואפריש מחלוקת ואסכים לתרין סטראין. במעשהה בראשית הייתה מחלוקת בין חסד וגבורה, פירוש כי ביום ראשון דמעש"ב שלט ספירת החסד כnodע, וביום השני שלט ספירת הגבורה, ובזה באו לכדי מחלוקת היהות וטבעם הפוכים, עד שבא ספירת

ג מקורות וכיורים ♦

שברווח, והאש הוא החמיימות. ועי" בליקוטים על היכלות בראשית (נדפס ביהל אור דף כ"ב ע"א) שכabb הרד"ל בשם הרמ"ש זוזל, ושמעתית מתלמידיו ששמעו מפיו, כי באש יש מעלה וחסרון, כי מעלותו שהוא חם, שככל התולדות שבועלם בא מכח החמיימות, וחסרון שלו שהוא יבש, וכן מים שהם לח וקר, הלחות הוא מעלה וקרירות הוא חסרון וכו', והרוח יש לו ב' המעלות, כי הוא חם ולח, עכ"ל. [ע"ע מש"כ רביינו בששה"ש (פ"א פסוק ט"ז פירוש ב'), שם האדם אינו מרגיש הנאה ואין לו מידת כעס כלל, אינו מעלה כדיוע, וכמ"ש לעשות נקמה וכו' ואוח"כ הדר הוא לכל חסידיו. ועי' מה שהביא הגר"ש ברעודה שם באיפה שלימה מהרמב"ם, שלא יהא האדם בעל חמה נוח לכעוס, ולא כמת שאינו מרגיש וכו', עי"ש עוד].

שייר. וזה הביאור במ"ש רביינו בסמור שע"ז נתקיים העולם, ודוק". ועי"ז מש"כ רביינו לקמן ד"ה מתמלא קאים (דף ו' ע"ג) שחג"ת שהם המתמלא הם מנהיגין ודין את העולם, ולזה האבות הן כלל כל העולם, דוק' היטב והבן עפמשנ"ת כאן, ובמקומו נבאר יותר בעזה"ת. עוד כתוב רביינו בתק"ז (דף פ"ד סע"ד), שהאג' אבות הן כלל נשמות ישראל, וכן ההן כלל התורה, ע"כ. והוא הדבר, כי בנין ישראל והتورה הוא השנים והאמצעי, ב' דbraשית, וא' דאנכי, ודוק".

כג. עי' מש"כ רביינו בתק"ז (דף מ"ז רע"א), שפמים הוא קר ולח, אש הוא חם ויבש, ורוח הוא חם ולח מכריע בינהם. ועי' מש"כ רביינו בס"י פ"א מ"ט (דף י' ע"ד) שהרוח היוצא מפיו של האדם מתחלק למים ואש, המים הוא הרטיבות

שמאלָ בימינָ כו', עד"א דאיְהו יומָ תליְתאי עַל בִּינֵיכֶם אֲפִרְישׁ מְחֻלֹּקָה
וְאַסְכִּים לְתְרֵין סְטְרֵין, וּכֹן בְּהִרְבָּה מְקוּמוֹת.

ליקוט

* וע"י חב"ד שם ג' ספרים של המשkolת נברא העולם כנ"ל, וע"י נתן התורה. שחו"ב
הן ב' ספרים שהן כפ' כו', שני הידים הן בעין שני לוחות, ה' אצבעות בו וה' בז' כמו
בלוחות, והן הכותביין מכתב אלקים חרות על הלוחות, והתורה נתנה ע"י מכתב על הלוחות,
וע"י דבר עשרה הדברים לישראל, והוא הלשון וכו' נכלל כל שבשני הלוחות. لكن בידם

שער חכמה 3

התפארת שהוא הנהגת יומ השישי, ונכנס בינויהם והפסיק את המחלוקת,
ובביא את שני הצדדים לכדי הסכמה בהנהגה מוצעת בין חסד לדין.
וכן בחרבה מוקומות.

בליקוט שלפנינו מרחיב רבינו יותר בעניין תיקון וסדרי העולם התתון התיו בסוגית
המתකלא, שהוא ג' הספרים דס"י המקבילים לחב"ד. זה אומר, וע"י חב"ד
שם ג' ספרים של המשkolת נברא העולם כנ"ג, וכמשנ"ת דאלו ג' הספרים שנפתחים
ביום בריאת העולם הם הדמים את העולם, וכל מציאות העולם תלוי ב' הנהגות אלו,
וכפי שכבר נתבאר ענינו. וע"י ג' הספרים הנז' נתן התורה. וכך שמספרש והולך היכן
מצאו שיכוות בין חב"ד והגי ספרים לנינת התורה. זה אומר שחכמה ובינה הן ב'
ספרים שהן כפ' [זכות וכפ' חובה] כו'. הרי שחו"ב מרמזים על ב' כפות ידים. והם מקבילים
ללוחות, שהרי שני הידים הן בעין שני לוחות, כי בידים יש ה' אצבעות בכפ' זו וה' בכפ'
זו, ובזה ניחא דהידים הם כמו בלוחות, כי ישנן שתי לוחות כנגד ב' ידים, וזה הדברות
שבכל אחד הן כנגד ה' אצבעות שבכל יד, והידיים הללו הן הכותביין מכתב אלקים חרות
על הלוחות. פירוש, שעשרה הדברים שהם בחינת מכתב אלקים חרות, נכתבו ע"י הידים
העליונים, סוד ב' הkopot הn"ל, ובזה נבין את השיכוות והקשר בין כפ' זכות וכפ' חובה
שהם סוד הידיים, לב' הלוחות. השטא מבאר היכן מצינו את סוד המתකלא בנתינת
התורה, זה אומר והتورה נתנה ע"י מכתב על הלוחות, שהם בסוד הב' ספרים [ספר
וספר]. ונתינת התורה היה ע"י דבר, שהוא עשרה הדברים שנאמרו לישראל. והוא הלשון,
בחינת הדעת המכريع בין ח"ב, והוא הלשון חק המכريع בין ב' הkopot. וכו', בדברו,
**נכ"ל כל שבשני הלוחות, וכמשנ"ת לעיל כיצד הספרור כולל את ב' הספרים ייחדיו בעת
ובעוניה אחת כד.**

מקורות וביורים

כד. עיין תק"ז (דף ק"ב ע"ב) וז"ל, ומהכתב
מכتب אלקים הוא, תרין ידין כתובות
מיימינָ ומשמאָלאָ, אבל חרות על
اللוחות عمودא דאמצעיתא, כמה
מלאכיה ספריא אית לעילא דכתביין זכוון
דישראל עכ"ל התיקונים. וביאר ע"ז רבינו

(בע"ג) שא' בחינות אלו הם בחג"ת, כי
החותימה בימין, הכתיבה בשמאָל, וחרות
שהוא החקיקה הוא בעד"א, ושניהם
[זהינו הכתיבה בימין ושמאל, הם] נגד
מ"ע ומיל"ת. נמצא שבשניהם הפעולה
היא בחיצוניות האברים, משא"כ בעד"א

ליקוט

נככל כל האותיות בכ"ח פרקי, וכן בלשון, בה' מוצאות שכולם בלשון. וכן העולם נברא בידים, כמו"ש (ישעה מ"ח) אף ידי כו', וימני כו', שמייך מעשה אצבעותיך (תהלים ח'), וע"י הרבו, כמו"ש (תהלים לג') בדבר כו'.

• ענין שערי חכמה 3 •

לאחר שמתבאור כי הכל נכלל בספרים ובלשון, מרוחיב יותר בביואר הדבר ואומר, **לכון** **בז'ים נכלל כל האותיות בכ"ח פרקי.** כי האותיות הן סוד מכתב אלקים חרוט על הלוחות, והן ב' הספרים, בחינת התורה שנכתבה בכ"ח אותיות, והן כלולים בידים כה. ובבשרי אחזה אלוה, כי בכל יד יש י"ד פרקין [ולכן נקרא י"ד], הרי שכ"ח פרקין ב' הידים הם נגד כ"ח אותיות שביהם נכתבת התורה ע"י הכה"ח פרקין שבידיים העליונים. והנה, ידוע שהכתיבה מתיחסת לידים, כמו"ש ביד כל אדם יחתום (איוב ל"ז, ז') וכן על מש"כ באבות וכל מעשיך בספר נ כתבים, הביא רביינו שם את הפסוק הנ"ל, הרי שהאותיות מתיחסות לידיים. וכן כללות האותיות בלשון, בה' מוצאות הפה, שכולם תלויים בלשון שהוא המוצא האמצעי מבין הה' מוצאות, כולל את כולם כן. וכן העולם נברא בידים, כמו"ש (ישעה מ"ח) אף ידי (כו) [יפדה ארץ] וימני (כו) [טפחה שמיים]. הרי ששמים וארץ נעשו ע"י ידו וימניו, שהם שני הספרים, וע"ז סיים הכתוב **[קורא אני אליהם יעדמו ייחדי]**, והוא הסיפור, בחינת הדעת, שעלו ידו נעשית מציאות של יעדמו ייחדי. וכן בראית השמים הייתה באופן זה, כמו שכתבו **[כפי אראה]** שמייך מעשה אצבעותיך (תהלים ח'), הרי להדיא שהשמיים נעשו ע"י האצבעות. ומайдך, מצינו שהשמיים נעשו אף ע"י הרבו, כמו"ש (תהלים ל"ג) בדבר **[ה] שמימים נעשה** (כו). ובזה מבוארות כוונת רביינו בליקוט זה, להוכיח כיצד כל חלקו הבהיר ותיקון ועמידת העולמות תלויים במהלך המבואר כאן, שהוא עניין ב' הכוחות המהופכות, חסד ודין, שמתאחדים ייחדי, וכמו שמצינו חיבור שמים וארץ במתן תורה ע"י הקב"ה. [וכל עניין זה ביארו רביינו בספר יצירה בכמה מקומות. עיין דף ב' ע"ג, ד' ע"ב וסוף ע"ד, ז' סוף ע"ג].

• מקורות וביאורים •

אותיות עד ת' הם ארבע מאות. ונוסף עליהם אותיות כמנפ"צ הסופיות, באופן שהכ' הסופית הוא חמיש מאות [כנודע בענין א"ק בכ"ר], הרי שהכ' הוא תשע מאות, ועם האותיות [צ'ט] הם אלף חסר אחת, והא' משלימים לאלף, בסוד נועץ סופו בתחילת. (עיין מהרש"א סוכה נ"ב ע"ב).

כו. עיין מש"כ ר"י א' חבר בבארא יצחק על א"א ר"פ דברים ז"ל, כי

זה הוא אוריתא, חקוק על לוח הלב, ווז"ש חרוט על הלוחות. ועד"א כולל שניהם, חור"ג, והן שני בתיהם שם שני לוחות, עכ"ד.

והן כ"ח אותיות כמו"ש ובניו בספר יצירה (דף ב' ע"ג) וז"ל, ובשתי הידים הן כל האותיות, כי כ"ז אותיות הם, ועוד א' בסופן, להשלים לאלף כמ"ש נועץ סופן כו', הרי כ"ח [אותיות] ובהם נברא העולם, עכ"ל. והענין, כי כ"ב

ת Ана ספרא דצניעותא ספרא דשקל במתකלא:

ת Ана דעת דלא הוה מתתקלא. לא הו משביגין אפיון באפין. ומילכין קדמאין מיתו

ספר דובר צדק - פרשת אחרי מות אות ז

עד לא הוה מתתקלא לא הוה אפיון באפין. פירוש רק כתעם סייפור מהחורי הגדר דעת ידי זה נפשו יצאה בדברו. ומילכין קדמאין מיתו. פירוש כי התחלה ההתלהבות [כתעם מן מלכי רבן] במוח ולב קודם הדרכה. ומתלהב למעלה מדרכו. וכך הוא מתבטל למגרי כי ה' יתברך עשה האדם בעל גבול וגדר. דטעם זה התשובה מצומצמת וחסירה ואז ה' יתברך ממלה בכוcho הבלתי בעל גבול ובלי תכלית כתעם ואת דכא ושפל רוח אשכנז וגוי. מה שאינו כן כשמתגבר בתשוקתו לעלה מעלה מדרכיות הגבול וההגדורה אז נפסק למגרי כיודע כן בכל דבר. בתוספת ביאור כיודע מדברי הרמב"ם בשמונה פרקים ושאר חכמי קדם שבכל המדות הקצה האחרון הוא רע. וכן ב דרך ממש אהבה כשהיא בתוקף בלי שם וראה בא לידיקולות ראש ועל ידי זה מAMILIA תפסקו ממנה אהבתה למגרי כי מזה יכול לבוא עד וכיו' כמו שכתבתטי במקום אחר. ועד סוג אהבה המתרפשתות לכל מיין אהבות וחדדות העולם הזה ולכל תאות האסורת רחמנא לצל. וכן בתוקף הריראה בלי שם אהבה ושמחה יכול לבוא לידי עצבות ומרה שחורה ומהז לאידיicus ועוד עד וכיו' רציחה ועוד שתתבטל ממנה אחר כך היראה מה' למגרי. רק צריך להיות שנייהם ביחד. כמו שאמרו בתנא דבר אליו (פרק ג') אני שמחתי מותך יראתי ויראתי מותך שמחתי. וכמו שנאמר (תהלים ב', י"א) ויגלו ברעהה במקום וכו' (ברכות ל', ע"ב). וחיבורו יחד ריצה להמר הרשותות בכל אחד בצד הראי לו במקומות ובזמן זהו קו האמצעי. והוא התמיימות אשר גם הוא אם יהיה לבדו באדם בהעדר שני הڪנות ויתפשט עד קצחו האחרון יגיע למדרגת הפטיות והשתנות כמו שכתבתטי במקום אחר ועוד עד הגיעו להו פטי יאמין לכל דבר גם בכל מיין עכו"ם שבועלם. כמו שאמרו חז"ל על יתרו כמו שכתבתטי במקום אחר. רק כאשר שלושה המדות הללו הם מתייחדים כאחד מתרפשתים בחזרה לבו אז הוא בשלימות הראי שלא יתבטל. וזה המתקלא שייהי כל דבר במדה ובמשקל שני קנות וקו האמצעי כמו במאזנים שתי ה captions והלשון שבאמת:

ובכל דבר יש אלו השלושה. דרך ממש אהבה לבדה הם גם כן שלושה מדרכיות דbulletin לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. וצריך להיות דייקה שלושתם ביחיד כי אם בכל לבבך למגרי או היא אהבה הרואה אבל בתוקף האחת בלבד ולא האחורה אין מתקאים ואין כאן מקוםו. ועל ידי זה יהיה במתתקלא כי בהקצותות מתקדים ומתרנוג בכו האמצעי ומהז נמשך ההגדרה בעטים ומנים וכן במקומות ובנסיבות הכל על ידי מתקלא וזה שהוא במדות ההנאה של האדם שהוא נקרא מלכין. דמליך הוא מנהיג ומושל ואין מלך ללא עם ובהנאה צריך להיות במתתקלא. וזה נקרא תחת השמים. אבל השמים דהינו המנaging בעצמו הוא באמות לעלה מן ההגדרה. וכך כאשר מתבטל במצוות לגבי עילתו ומתייחד למגרי המנaging אז גם הוא לעלה מן הזמן וכמו שאמרו (ברכות ח'). אימתי עת רצון בשעה שהציבור מתפללים. כי כל תפילה היא ייחודה ומסירות נפש לה' יתברך לנו. וכל כי עשרה שכינטא שריא פירוש דנקרא כניסה ישראל ובכנסית ישראל נאמר אני ה' השוכן אתם בתוך וגוי. שבודאי כל מחשבות עמוק פנימיות שבלבם לה' יתברך כמשמעות מילת בתוך. וממילא הוא ייחוד הגמור דקודשא בריך הוא ושכינתייה על ידי תפילתם. מאחר עמוק פנימיות תשוקתם ה' יתברך מעד שהוא לה' לבדוק באמות אפיקו שהלב מלא פניות וערבות מחשבות זרות ה' יתברך חותם וمعد עליהם אני ה' וגוי בתוך טומאותם. מה שאינו כן ביחיד אין ה' יתברך חותם עדיין תיקף וכל זמן שאין ה' יתברך מעד אין הדבר מבורר שחשקו ורצו הוא באמת רק לה'. כי מי יודע איזה נגיעה וחשך דלא רצינה טמון במעמקי הלב הנעלם גם מעיני עצמו. ואז אין היחוד השלים כי איןו בכל לבבך למגרי ואין עת רצון. וכך הכל תלוי בעת דלא כל העתים שווות:

ספר ליקוטי אמרים - אות טז

כמו שモבא בראש ספרא דצניעותא (ח"ב קע"ו ע"ב) דעת לא הוה מתתקלא לא הוה אפיון באפין ומילכין קדמאין מיתו וכו' פירוש פנים בפניםיו דרך חיבה ורעות ודרך אחורי הוא אדם שנוטן לשונו כיודע, ורצה לומר שנותן השפעה שלא במתכוון וביחוד זהה כדרך שאמרו (כתובות ס"ז ע"ב) ברביABA שכר מעות לאחורי וכדרך שאמרו

בפרק גיד הנשה (חולין צ"א). מאחרוריה אתה ונשיה שהוא לא הרגיש בדבר וכך כשאינו נותן בראון טוב נותן לך אחוריו כאילו הוא שלא מודיעתו וידעיתו כלל:

והיינו כמו שאמרו (בראשית רבה י"ב, ט"ו) בתחילת בריא במדת הדין וכיו' פירוש כי דין נקרא גבול וגדר ש策יך להיות כך וכך ורחמים הינו בעלי גבול אף על פי שבשותה הדין אין כן מכל מקום הוא מרחים, ושורש בראית העולם הינו שהיה מקום בעל גבול וגדר זה מدت הדין רצה לומר שהוא מידת הגבלה והגדלה בהשפעת שפע או רוחנית יתברך ולכך שורש הצמצום הוא מدت הדין:

והנה מאחר שגס מدت הרחמים היא ממודתו יתברך שאין להם סוף וגם מידת צמצום והעלם הייתה מתאפשרת לאין חק בהעלם אחר העלם עד שאמר לעולמו די שאי אפשר עוד בתוקף העלומות כאלו לשום נברא להכיר שיש בורה ולהציג שום אוור כדיוע, והנה מצד מدت הדין רצה לומר התפשטות מדת ההעלם והצמצום היה נתון גם כן להיות ירידת האור שלא דרך אפילו באפין, פירוש שמיד שהגיע ממדרגות קבלת ההשפעה שם שלוש ראשונות כנזכר למעלה למדרגות מקבלי ההשפעה שם שלוש אמצעיות ושלוש תחתונות נ"ל לא היה הכל רק דרך אחוריים, ומכל מקום המקובל גם כן קיבל הכל רק לעצמו כי הנטינה לזרת הוא רק דרך אחוריים וכайлוד עשו רוחנית רק לקבל לעצמו, ועל ידי זה מלכון קדמאין מיתנו כי הכל יכול לקבל אוור זהה פירוש כי לכל אוור בהכרח יש כלי המקובל רצה לומר מקום המצמצמו ומגבילו שבאותו מקום המצמצם הוא משפייע אוור, נמצא הכליה הוא מכח הצמצום ואין ביכולתו להתפשט יותר מכפי מدت צמצומו, ומאהר שכפי האור הנשفع היה להשפעה עוד במדרגות וככלים מאחריה וכפי מدت הצמצום של הכליה המקבלת שהיא רק בהתפשטות של מدت הדין בלבד היה במדת העדר נתינת ההשפעה אפילו באפין, הינו כאילו אין וזכה עוד להשפעה ולתת לאחר אם כן בהכרח צרך הוא להתפשט כלו שעל כפי מדת אותו אוור, ועל ידי זה נשבר הכליל כידוע בגשמיים: וכן על דרך משל ברוחניים הנගלים מי שאינו שכלו גדול ומעמיק בהשגות יותר מכפי לכך כלו יכול לקבל אוור מוחו נתקלקל לגמרי ונפגע או מות בעניין בן זומא או בן עזאי שזכרו בחגגה (י"ד ע"ב) שאמר להם רב עקיבא כשהתגינו למקום אבני שיש וכו' דמפורש בזוהר (בראשית כ"ז ע"ב) ובתיקונים (תיקון מ') דהוא סוד שבירת הלוחות יעוזן שם בארכיות:

ויזוע דשבירת הלוחות ושבירת הכלים הכל אחד שהוא עניין ז肯 ששכח תלמודו לאונסו כדאיתא במנחות (צ"ט). הינו שמרוב ההשגה שלמעלה מכח חכמתו נשכח ונאבד ממנו הכל ואמרו על זה הזוהר וכו' שלוחות וכו', וכן שmoboa בתיקונים (שם) ולא והוא שקין אבני שיש טהור וכו' ואם תאמרו דהא אסתלק וכו' דבר שקרים לא יכו ומי עיין שם שבאמת הוא שקר שאף שנפלו ונשברו אין שם פירוד, פירוש כי אבני הם הבונים בתים ומהם הוא בין הכלים אפילו בעולמות העליונים ואפילו בעולם האצילות מאחר שהוא מצומצם בהכרח הוא במוקם שהוא מקום הוא לו כלים המצמצמו וכן כל ובית נבנה מאבנים כי העולם הזה הוא רושם כל העולמות וצל שליהם כידוע:

ספר פרי צדק פרשת ויקרא - אות ז

הנה בגמרה (ר"ה לב). איתא עשרה מאמרות למעשה בראשית הי נהיי ויאמר דבראשית ט' הווי ומשני בראשית נמי מאמר הוא. ובזוהר הקדוש מתחילה חשבון הראשון כי אוור נגד אנכי ומאמיר עשרי הוה ויאמר גו' עשה לו עור כנגדו ונמצא שעל פי חשבון הגמורה בראשית הוא מאמר הא' נגד מدت כתר שהוא אפיקת השגה למלعلا מן המוח כמו שנאמר ישת חזק סתרו ועם כל זה נהשכח למאמיר הא' כי לית נהרא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכה כמו שכתב (בזוהר הקדוש ח"ב קפ"ד א') הגם שלא נכתב בו לשון ויאמר עד ידי אוור שהיא ראשית התגלות הארץ החכמה בחינת יש מאין. אמנים על פי הזוהר הקדוש כאן שנאמר הראשון הוא מתחילה מיהי אוור מפני שגס האור הזה נגנו לצדיקים לעתיד לבוא מה שאינו כן בעולם הזה הוא עוד בהעלם.

...
ויש לנו שעניין חילוק הסדר החשבון שבין הזוהר הקדוש ותלמידו בבלי שלו הוא על דרך רמז כמו שכותב (בפירוש)" בראשית ובראשית רבה פ' י"ב) שבכל מעשה בראשית נזכר שם אלקים ובעשה בפועל נאמר ביום עשות ד' אלקים שמתחלת עליה במחשבה לברוא את העולם במדת הדין וראה שאין העולם מתקיים שיתפוף למדת הרחמים ובודאי שאצלו יתברך אין לכנות חס ושלום שם שניינו בראון. אמנם הרמז הוא שעניין עליה במחשבה הוא הנהגה עליונה ממד מה שהוא בהסתור ובהעלם מאד ואין בזה שם השגה רק על ידי תורה שבعل פה כמו שאמרו (מדרש תנחותמא היקות) וכל יקר ראתה עינו זה רב עקיבא וחביריו שהוא היה השורש של תורה שבעל פה כמו שאמרו (סנהדרין פ'). וכלהו [סתומותאה] אליבא דרבבי עקיבא ובנפשות הלו הוא הנהגה במדת הדין כמו שנאמר וסביבו נשערה מאד כמו שאמרו (יבמות קכ"א ע"ב) שצדיקים מדקדים עמהן כחות השערה. והוא השורש של תלמוד בבלי שנתבאר

עליהם העם ההולכים בחשך ראו אוור גדור כמו שדרשו (מדרש תנחותמא נה ג') שהקדוש ברוך הוא מאריך עיניהם מאור הגנו לצדיקים לעתיד לבוא ועל זה נאמר בזוהר הקדוש דחבירין בבלאה ידעין לאטכסאה מילין בגויהו, והיינו שמלבשין כל התורה שבבעל פה בהסתור בעניין עולם הזה כענין המחליף פרה בחמור ושאר כל העניינים שבין אדם לחבריו ובזה דייקה נגניזים כל הסודות של הנהגו יתרברך וכמו ששמענו בזה מרביינו הקדוש צכללה"ה שלעתיד יתגלה שאין שם תנועה בעולם הזה גם בענייני גשמיות שבין אדם לחבריו שהיה לחנים ובכלם יש הנחתת הקדושה רק שביעולם הזה הוא בהעלם מעתנו והוא כל עניין גופי הלוכות הנאמורים בתלמוד והמה חיים וקיימים לעולמי עד ועל דרך זה מאמר ר' י"ט הטוען אחר מעשה בית דין לא אמר כלום. אבל דרך לימוד הזוהר הקדוש כל אורות הקדושה מהה גליין ומפורשין לעין ביל שום לבוש והستر ואלו ודברי אלוקים חיים כמו שכתבו התוספות (ר'ה כז). על הפלוגתא שבין ר' י"ט ור' א (בר'ה י' ע"ב) אם בניסן נברא העולם או בתשרי שאלו ואלו דברי אלוקים חיים דבתרשי עלה במחשבה. זההוא הנהגה במדת הדין. ובניסן נברא בפועל. שהוא הנהגה במדת הרחמים. ועל דרך זה יובן סדר התלמוד דמאמר הראשון מתייחל מבראשית הגם שלא יוכל הכתוב לתארו בשם ומיאמר מפני שרך עלה במחשבה בבחינת ישת סתרו וכאמור עס כל זאת מזוה דייקה בא התגלות האור של תורה שבבעל פה דלית נהרא אלא דנפיק מגו חשכה מתוך ההסתור שזוהו עצם שרש התורה שבבעל פה והוא אוור הוא ראשית התגלות בתורה שבבעל פה (כמו שתתברר פרשת שמות מ"א) וזה הגנו לצדיקים לעתיד לבוא ולכן נחשים כל עשרה מאמרות למעשה בראשית רק מה שנאמר בהם ויאמר קודם ויכלו השמים וגוי מה שאון כן מאמר ויאמר וגוי' עשה לו עוז שנזכר על המעשה בפועל אחר הפסק ביום עשות ה' אלקים ארץ וגוי'. אמן בזוהר הקדוש מתייחל החשבון מאמר הא' בויהי אוור, והיינו התגלות בפועל ולכן גם המאמר עשה לו עוז נחשב בכלל הי' מאמרות וכאמור דזה תלי בפלוגתא (דעירובין שם) חד אמר פרצוף ואלו ודברי אלוקים חיים כדאיתא שם בגמר דבתחלה עלה במחשבה לברוא שנים ולבסוף נברא אחד נמצא שלפי תלמוד בבלי היה נכלל כבר בראית זכר ונקבה במחשבה של עשה אדם ולכן לא נחשב עשה לו עוז בכלל העשרה מאמרות אבל לפי דרך זוהר הקדוש שמתיחיל מן התגלות בפועל שלא נברא אלא אחד שפיר קחווב המאמר דעשה לו עוז בכלל הי' מאמרות

דף פח ע"א

דרש ההוא גليلאה וכוי בריך רחמנא וכוי. העניין כי התורה ניתנה לישראל בשביל תיקון העולם והבריאה כולם בסוד המתකלא, שהוא מני כף זכות וכף חובה ולשון حق מכרייע ביןיהם שהם כלל הכל. והם סוד האבות שהם כלל כל ישראל. וכן התורה בג' דרגין מ"ע ומלה"ת בחו"ג ב' ידים, ות"ת נגד כולן עד"א בלשון מיחד שנייהם, וע"י מכרייע לימין או לשמאן למצות ולבירות ח"ז כשבוער על התורה. וכן ג' דרגין בישראל כהן לוי וישראל הם חגית כידוע. וכן משה רעה שהוא עד"א, האי נهر, בעלה דמטרוניתא שהוא דרגא דעתך בין הו"ג. וכן יום ג' יקוו המים הוא עד"א כולל שנייהם כמ"ש בזוהר בראשית (ד' י"ח). וכן ירחא תליתאה כמ"ש בזוהר פ' יתרו (ד' עח ע"א) בחודש השלישי וכוי אורייאל וכוי ואיה רוזא דאיש תם מארי דביתא איש האלקים וכוי, וז"ס דיהיב אוריין תליתאה וכוי.

אמר חזקי' מ"ד משמיים וכוי ארץ יראה וכוי כי עיקר התורה ניתנה בשביל תיקון הארץ מה שהייתה תחיה באטלטיא, והتورה הוא מרכז בשビル תיקונא דידה לבנותה בנין גמור. ולכן משה הוריד התורה משמיים לארץ, והוא מ"ש בתחיה יראה וכוי משומם תנאי התנה וכוי ואם לאו אחזר אתכם לתחו ובהו, וכמ"ש (בראשית א ב) והארץ הייתה תהו, דוהארץ תניננא לאו בחושבן ומאטלטיא נפקא כמ"ש בס"ד פ"א.

דרש ר' סימאי בשעה שהקדימו וכוי הם העטרות ג' זיניין דשעטנ"ז ג"ז, ג"ר שנתחדשו אחר התקון כמ"ש רבינו הגדול בפי' לס"ד, והוא עיקר המתකלא שהוא הדעת בב' עטרין כף ימין וכף שמאן. וב' עטרין אלו הם בשビル זו"ן, עט' דחסדים לו ועט' דגבורות לנוק' והם ג"כ סוד נעשה ונשמע שהוא תורה ומצוות דבר ומעשה. וששים רבו מה"ש הם לכל א' מישראל, שידוע שלאלכים נבראים בזיווגא דנסיקין דרחלימותא בזיווגא דפומה בדבר, ולכן כאשר אמרו נעשה ונשמע אז נבראו ע"י זיווג הדיבור לכל א' מלאך א' כולל מדו"ן שהם ב' עטרין הנ"ל. וכשהחתאו ירדו ק"ך רבו מ"ח וכוי כי הם בסט' דפירודא ואין בהם חיבור בין ימיןא ושמאלא, ולכן כל א' נטול כתרא'. ונטילת הכתרים הוא הסתלקות המוחין ג"ר כמו שהוא בעולם התהו. שכן בתחיה הי' להם חיויות

וּמִפְאָן אַתְּמִשְׁכָּאָן דָּרְגֵּין לְתֹתָּא, עַד דְּסָלְקֵיָן בְּשֶׁמֶהָן (ס"א לְאַנְהָגָא) לְאַנְהָרָא עַלְמָא.

כָּל שָׁאָר מִזְלֵי לִית לֹזַן פֶּה וְלֹשַׁן, וְהָאֵי אִית לִיה פֶּה וְלֹשַׁן כְּלִילָן
בְּחַדָּא, וְעַל דָּא בָּאוּרִיִּתָּא (יהושע א' ח') וְהָגִיאַת בּוּ יוֹם וְלִילָה בְּתִיבָּה,
יוֹם לְקַבֵּל לֹשַׁן, לִילָה לְקַבֵּל פֶּה, וּכְלָא כְּלִיל בְּחַדָּא, וּכְלָא סְלִיק
תָּאוּמִים, תָּוּמִים בְּתִיבָּה.

וְעַל רְזָא דָא בְּתִיב תָּוּמִים, (בראשית כה כד) וְהָגַה תָּוּמִים בְּבִטְנָה, אֵי תִּימָא
דְּבָגִין תְּרוּזְוִיְהוּ קָאָמֵר, לְאוּ הַכִּי, דָהָא עַשְׂוֹ לֹא סְלִיק בְּרְזָא דָא,
אֲלָא בְּגִין יַעֲקֹב קָאָמֵר, וּשְׁבָחָא דָא דְּהָהָה בְּמַעַהָא דְּהָהָיָא צְדִקָּת קָא

מתוק מדבר

לפי בסיס כהmis מהומיס צלט יפלדו זה מואה, ומפְאָן אַתְּמִשְׁכָּאָן דָּרְגֵּין לְתֹתָּא וממ"ט
נמאכות ויולדות מדרגות נמנים עד חמוץות, וכס מצלחות וזה עד דְּסָלְקֵיָן בְּשֶׁמֶהָן
לְאַנְהָגָא עַלְמָא עד צעוליס נצחות לנכיג חת בעולס סזה.

וְהִמְרָר עוֹד כִּי כָּל שָׁאָר מִזְלֵי לִית לֹזַן פֶּה וְלֹשַׁן כָּל צְהָל מְזוּלָה סְצָהָל
כְּמַדְאִיס חַיָּן נְהָס פָּה וְלַזְוָן, וְהָאֵי אִית לִיה פֶּה וְלֹשַׁן כְּלִילָן בְּחַדָּא וְמוֹל
מְלוּמִים יְחִילוּ פָה וְלַזְוָן כְּלָוִיס יַחַד נְהָס סְכוּד יַקּוּד וּמְלֻכָּות, וְעַל דָא בָּאוּרִיִּתָּא וְעַל
כָּן צְמוֹלָה צְנִיטָה צְמַדָּא סְיָוּן וְהָגִיאַת בּוּ יוֹם וְלִילָה בְּתִיבָּה כִּי יוֹם לְקַבֵּל לֹשַׁן
יְוָסָס כְּנֶגֶד סְלָזָן כִּי נְיָס צְוָלָט סְוָכָר, לִילָה לְקַבֵּל פֶּה לִילָה כְּנֶגֶד סְוָלָט
סְמַלְכָה, וּבְכָא בְּלִיכָּא בְּחַדָּא וְכָלְכָל יַחַד צְמַמָּת צְיָן צְמַיָּה כְּזָכָר
סְנִיקָה סְהִימָה סְמַלְכָה, לפי בסיס ממילדים צְקוּד סְימָוּת, וּבְכָא סְלִיק תָּאוּמִים וְכָל
לְדִיקָה סְהִימָה סְמַלְכָה, הס ממחמת צְכוֹלָל חַוְ'ג הוּא ממחמת צְכוֹלָל יַקּוּד וּמְלֻכָּות (מצ"ל
תָּאוּמִים בְּתִיבָּה ל"ג לרמ"ק).

וְעַל רְזָא דָא עַל פִּי קוּד וְהַמְּלָנוּ צְמַמָּת נְקָרָה מְלוּמִים, לְכָן כְּמַנוֹלָד יַעֲקֹב צְהָוָה
קוֹד סְמַמָּת (צ"ג לרמ"ק) בְּתִיב וְהָגַה תָּוּמִים בְּבִטְנָה סְנֶהָלָר עַל יַעֲקֹב, אֵי תִּימָא
דְּבָגִין תְּרוּזְוִיְהוּ קָאָמֵר חַס מְהֻמָּל צְצָבִיל צְנִיסָה יַעֲקֹב וְעַזּוּ הַמְּלָרָס
צְנִיטָה, לְאֹזֶה הַכִּי לְיָנוּ כָּן דָהָא עַשְׂוֹ לֹא סְלִיק בְּרְזָא דָא כִּי עַזּוּ הַיָּנוּ עַוְלָה צְקוּד
וְהַצְלָה, אֲלָא בְּגִין יַעֲקֹב קָאָמֵר הַלֵּה צְמַיָּה יַעֲקֹב צְהָוָה מְזַבְּחָה צְמַמָּת
סְמַמָּת, וּשְׁבָחָא דָא דְּהָהָה בְּמַעַהָא דְּהָהָיָא צְדִקָּת קָא מְשִׁבָּח קָרָא וְקָצָט וְ
צָל יַעֲקֹב צְהָוָה צְמַעָה צָל זוּ קַלְקָת מְצָמָת סְפָמָק וְהַמְּלָרָס יְמִיחָה נְלָתָה וְהַנָּהָ

מִשְׁבָּח קָרָא, וּבָגִין דֵּהוֹה פֶּמֶן הַהוּא רְשֻׁע אַסְתָּלָק מֶפֶּמֶן אַלְ"ף, וּכְלָא רְזָא חֲדָא.

יעקב נטיל בָּרָזָא דִּילִיה תְּרִין יְרֵחִין נִיסְן וְאִיר, וְאַתְּבָלִיל אֵיתָהו בָּרָזָא
דְּסִין דֵּאֵיתָהו תְּאוּמִים, עַשְׂו נְטִיל בָּרָזָא דִּילִיה תְּרִין יְרֵחִין תְּמִזָּא
אָב, וְאֵיתָהו לֹא אַשְׁתַּבָּח וְאַתְּאָבִיד, דְּהָא אַלְול לֹא דִּילִיה הַוָּא, וְאַפְּיָלוּ
אָבָב תְּשַׁעַה יוֹמִין אַינְנוּן דִּילִיה וְלֹא יְפִיר, וְאַתְּאָבִיד וְלֹא אַשְׁתַּבָּח, וְלֹא
אֵיתָהו בָּרָזָא דְּתְּאוּמִים, אַלְא אַתְּפָרֵשׁ לְחוּדִיה וְסַטָּא לְסַטָּרָא אַחֲרָא
בְּאַפִּסָּה וְשִׁמְמוֹ, בְּמַה דָּאָתָּה אָמָר (הַלִּים ט) הַאוּבָּתָּה חַרְבּוֹת לְגַצָּה.

מתוק מדבר

מוּמִים נְגַטְנִים, וּבָגִין דֵּהוֹה פֶּמֶן הַהוּא רְשֻׁע אַסְתָּלָק מֶפֶּמֶן אַלְ"ף וְלֹפִי שְׁקִיא סִסְמִים
חוּמוּ כְּרַעַע עַמּוּ נְמַקְלָה וְנְמַקְלָקָה מַסְסָה הַוָּה הַיְמָוד עַל שְׁמַעַת כְּרַעַע הַיָּה
מְעוּלָם קְפִילּוּ, וּבָבָא רְזָא חֲדָא וְכָל כָּוֹה קְוֹדָה מְהָדָה, צִין עַנִּין מְלֻומִים גַּהָּן צִין תְּוּמִים
חַמְרָה הַיָּה, כָּל נְהַמֵּר עַל יְעָקָב, וּמָה שְׁמַקְרָה הַיָּה כָּוֹה לְקִימָת חַגְרָת עַמּוּ כְּרַעַע עַמּוּ.

ואמר עוד כי **יעקב נטיל בָּרָזָא דִּילִיה תְּרִין יְרֵחִין נִיסְן וְאִיר** יעקב לכה בחלק שלו שני חדשים, ניסן שהוא נגד אברהם, ואיר שהוא נגד יצחק, **וְאַתְּבָלִיל אֵיתָהו בָּרָזָא** **דְּסִין דֵּאֵיתָהו תְּאוּמִים** והוא כוללם יחד בסוד חדש סיון שהוא חלקו של יעקב הכלול ימין ושמאלו בסוד מזל תאומים, **עַשְׂו נְטִיל בָּרָזָא דִּילִיה תְּרִין יְרֵחִין תְּמִזָּא** אָב עשו לכה בחלק שלו שני חדשים תמייז אָב, כי הוא ג"כ כולל מצד הסטרא אחרא ימין ושמאלו קמואל מהיזמו כנו"ס **שְׁנָס מְוֹלְךִיס הַלּוּ קָבִי מְדָסִים, וְאֵיתָהו לֹא אַשְׁתַּבָּח** **וְאַתְּאָבִיד** והוא לא נמצא בכו אמצעי ונאבד ממש, **דְּהָא אַלְול לֹא דִּילִיה הַוָּא** כי אלול קמואל כי סול שקו **הַמְּלָעִי אִינוּ שָׁלוּ וְאֵין לוּ חַלִּיק בּוּ, וְאַפְּיָלוּ אָב תְּשַׁעַה יוֹמִין** אַינְנוּן **דִּילִיה וְלֹא יְפִיר וְאַפְּלִוּ** בחדרש אָב רק ט' ימים הרשונים הם שלו ולא יותר, כי חלקו הוא רק מייז בתמוז עד ט' באב, (ולכן נהוגין בתשעה באב לעת ערב קצר נחמה, להראות שאין לו עוד אחיזה בקדושה), ועל כן **וְאַתְּאָבִיד וְלֹא אַשְׁתַּבָּח וְלֹא אֵיתָהו בָּרָזָא** **דְּתְּאוּמִים** הוא נאבד ואינו נמצא בכו אמצעי כי הוא אינו בסוד תאומים כמו יעקב שכוול כמ"ט, **אַלְא אַתְּפָרֵשׁ לְחוּדִיה וְסַטָּא לְסַטָּרָא אַחֲרָא בְּאַפִּסָּה וְשִׁמְמוֹ** אלא הוא נפרד לבדו ונטה לסטרא אחרא במקומות שהוא אפס ושם מה להיות לו חלק בין החיצוניים, **בְּמַה דָּאָתָּה** אמר שנאמר על עשו **הַאוּבָּתָּה חַרְבּוֹת לְגַצָּה** פי אתה עשו אויכם של ישראל **דַּע שְׁמָקוּמוֹת הַחַרְבּוֹת שֶׁבָּק יְתָמוּ רְיִיל יְשָׁאָרוּ כֵּךְ עַד עֲוֹלָם וְלֹא יְשׁוּבוּ לְקַדְמוֹתָן.**

ובגין דיעקב איהו תְּאוּמִים, אֲתִיחִיבָת אֹרְיִיתָא לְבָנָוי בְּחַדֵשׁ תְּאוּמִים, וְאֹרְיִיתָא בָּרֶזֶא דְתְאוּמִים, תֹּרֶה שְׁבָכְתָב וְתוֹרֶה שְׁבָעֵל פֶּה, בְּחַדֵשׁ תְּלִיתָא, לְעֵם תְּלִיתָא, בְּדָרְגֵין תְּלִיתָא, תֹּרֶה תְּלִיתָא תֹּרֶה נְבִיאִים וּכְתוּבִים, וְכֹלֶא חד.

בְּחַדֵשׁ הַשְׁלִישִׁי וְגַוִי, פְּרִשְׁתָא דָא בְּהָאי קָרָא אֹזְקָמוּה לֵיה לְעִילָא, פָּנַי רַבִי חִיאָא, בְּהַהוּא זָמָנוֹ דְמַטוֹ יִשְׂרָאֵל לְטַוְרָא דְסִינִי, כְּנִישׁ לְהוֹ קְדָשָׁא בָּרֵיךְ הוּא לְזָרְעִין דִיּוֹרָאֵל, וְאַשְׁגָחֵךְ לֵיה בְּכָלְהוֹ, וְלֹא אַשְׁפָחֵךְ בְּכָלְהוֹ זָרָעָא דִיּוֹרָאֵל פְּסָלוֹ, אַלְא בְּלַהוֹ זָרָעָא קְדִישָׁא, בְּלַהוֹ בְּנֵי קְשׁוֹט.

אוצרות התורה
אוצרות השותה

מתוק מדבש

ובגין דיעקב איהו תְּאוּמִים ולפי ציוקן סיכ' גמ' מ' נקלת מלהומים לפ' כלול מהו"ג, אֲתִיחִיבָת אֹרְיִיתָא לְבָנָוי בְּחַדֵשׁ תְּאוּמִים ניתנה התורה לבניו בחדש שלול בו מזל תְּאוּמִים, והיינו סיון שהוא כולל שני חדשים הקודמים, וְאֹרְיִיתָא בָּרֶזֶא דְתְאוּמִים והتورה היא בסוד תְּאוּמִים, דהינו תֹּרֶה שְׁבָכְתָב מימין, וְתוֹרֶה שְׁבָעֵל פֶּה משמאלי, וניתנה התורה בְּחַדֵשׁ תְּלִיתָא בחדש השלישי גמ' מ' כלול מהו"ג, לעם תְּלִיתָא לעם הכלולים משלשה בחיה' שהם כהנים לוים וישראלים, בדרגין תְּלִיתָא במדרגות מושלשות שלם שלשה אבות קו"ד מג' מ', תֹּרֶה תְּלִיטָא והتورה היא מושלשת, דהינו תֹּרֶה מימין, נְבִיאִים משמאלי, וּכְתוּבִים באמצע, וְכֹל הענינים האלה הם אחד נכו"ל מג' מ' (ועי' מק' גמ' דף פ"ו ע"ה). (למ"ק ולמ"ג ומפליטיס)

בְּחַדֵשׁ הַשְׁלִישִׁי וְגַוִי אמר בעל המאמר **פְּרִשְׁתָא דָא בְּהָאי קָרָא אֹזְקָמוּה לֵיה לְעִילָא** פרשה זו בפסוק זה כבר העמידוהו ופירשווהו למעלה, ועתה נברא עוד טעם למה נתן הקב"ה את התורה לישראל בזמן ההוא, ואמר **פָּנַי רַבִי חִיאָא, בְּהַהוּא זָמָנוֹ דְמַטוֹ יִשְׂרָאֵל לְטַוְרָא דְסִינִי** בזמן ההוא שהגיעו ישראל להר סיני בחדש השלישי לצאתם מצרים, אז **כְּנִישׁ לְהוֹ קְדָשָׁא בָּרֵיךְ הוּא לְזָרְעִין דִיּוֹרָאֵל** קבץ הקב"ה לזרעם של ישראל, דהינו את כל מציאות השתלשלותם מתחילה האבות ועד העמדת ישראל על הר סיני, **וְאַשְׁגָחֵךְ לֵיה בְּכָלְהוֹ** והשגיח בכולם, **וְלֹא אַשְׁפָחֵךְ בְּכָלְהוֹ זָרָעָא דִיּוֹרָאֵל פְּסָלוֹ** ולא מצא בכל זרע ישראל פסול, **אַלְא בְּלַהוֹ זָרָעָא קְדִישָׁא** אלא ראה כי כולם הם זרע קודש, **בְּלַהוֹ בְּנֵי קְשׁוֹט** כולם הם בני מدت האמת לשינוי מכם' מפניהם אמיתות שלשלום, וראה כי כל משפחתם מראש צוריהם ועד מעמד הר סיני הכל שלשלת קדושה ואין בהם שום פגם.